

ΘΕΜΑ: ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΗ ΑΠΟ ΘΥΜΑ ΒΙΑΣΜΟΥ

ΑΝΤΕΓΚΛΗΜΑΤΙΚΗ ΠΟΛΙΤΙΚΗ

Ε΄ΧΕΙΜΕΡΙΝΟ ΕΞΑΜΗΝΟ

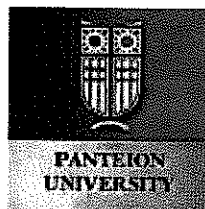
ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ 2010

ΚΑΘΗΓΗΤΗΣ :Α. ΜΑΓΓΑΝΑΣ

ΦΟΙΤΗΤΡΙΑ: ΛΑΖΑΡΟΥ ΣΕΒΑΣΤΗ

ΑΡΙΘΜΟΣ ΜΗΤΡΩΟΥ: 03070091

ΠΑΝΤΕΙΟ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ

ΠΟΛΙΤΙΚΩΝ ΚΑΙ ΚΟΙΝΩΝΙΚΩΝ ΣΠΟΥΔ

A.ΕΙΣΑΓΩΓΗ

Στην εργασία αυτή θα παρουσιάσω την συνέντευξη ή καλύτερα την κατάθεση ψυχής που μου έδωσε θύμα βιασμού. Δεν θα αναφέρω τίποτα σχετικά με το θύμα εκτός από το ότι ήταν γυναίκα.

Αρχικά, είχα πολλούς δισταγμούς για αυτή την συνέντευξη και δεν ήξερα αν ήθελα να γίνει. Όλες αυτές οι αναμνήσεις, τα συναισθήματα που θα κατέκλυζαν ξανά το θύμα ίσως ήταν επιβλαβή στην όλη ψυχολογία της. Ακόμα δεν ήξερα αν θα μπορούσα να αποδώσω το συναίσθημα που έβγαζε, τον παλμό και την ένταση όταν μιλούσε.

Είχα προετοιμάσει μια σειρά από ερωτήσεις, είχα προετοιμαστεί ψυχολογικά ώστε να μην νοιώσω κάποιο συναίσθημα και ξεφύγω από τα πλαίσια. Πιστέψτε με δεν έκανα καμία από τις ερωτήσεις που ήθελα, όλα κύλισαν διαφορετικά και βγήκε κάτι ακόμα καλύτερο(όσο καλή μπορεί να είναι μια τέτοια συνέντευξη).

Η συνέντευξη έγινε στο σπίτι του θύματος όπου ένοιωθε ασφάλεια και ηρεμία. Σεβάστηκα την επιθυμία της γιατί καταλάβαινα ότι ήταν κάτι που δεν θα μπορούσε να συζητήσει σε έναν ουδέτερο ή εξωτερικό χώρο.

Όπως προανέφερα πολλά στοιχεία δεν μπορώ να δώσω για το θύμα εκτός του ότι είναι γυναίκα και το περιστατικό έλαβε χώρα σε επαρχιακή πόλη, στοιχείο που έχει σημασία στην ιστορία μας.

Ο βιασμός είναι ένα απεχθές έγκλημα. Το μεγαλύτερο ποσοστό είναι γυναίκες και παιδιά, τα οποία γίνονται θύματα της πολύμορφης βίας, της προκατάληψης, της άγνοιας και της ίδιας της οικογένειάς τους αλλά και της κοινωνίας.

Ακόμα και στην εποχή του τεχνολογικού πολιτισμού και της ανάπτυξης, ο βιασμός θεωρείται ταμπού και ένα ευαίσθητο θέμα που δύσκολα κανείς συζητά, μελετά ή κατανοεί. Σύμφωνα με το άρθρο 336 του Ποινικού Κώδικα βιασμός είναι ο εξαναγκασμός μιας γυναίκας σε, παρά την θέλησής της, εξώγαμη συνουσία ή άλλη επιχείρηση ασελγούς πράξης και ο εξαναγκασμός αυτός γίνεται με τη χρήση βίας με σωματική βλάβη ή άλλου άμεσου κινδύνου.¹

Β.ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΗ

Η συνέντευξη έγινε πρωί, όπως ήθελε το θύμα για να μην νοιώσει φόβο από το σκοτάδι, στο διαμέρισμά της. Στην αρχή ήταν σαν να φορούσε μια μάσκα δεν καταλάβαινα αν ένοιωθε κάτι εκείνη την στιγμή, χαμογελούσε μηχανικά, βεβιασμένα και κοιτούσε ανήσυχα γύρω της σαν να μετάνιωσε που αποφάσισε να μιλήσει. Όλη η ατμόσφαιρα έφερε και εμένα σε δύσκολη θέση για αυτό και τόλμησα να την ρωτήσω να πραγματικά το ήθελε κ ότι αν μετάνιωσε δεν είχα κανένα πρόβλημα να ακυρώσουμε τα πάντα. Τότε με κοίταξε με ένα βλέμμα αποφασιστικό και είπε πως το έχει πάρει απόφαση και ήθελε να λυτρωθεί μιλώντας αλλά και να γίνει παράδειγμα η ιστορία της σε άλλες κοπέλες (βοήθησε βέβαια και το γεγονός ότι γνωριζόμαστε και κάποιο διάστημα για αυτό και χαλάρωσε πιο γρήγορα).

¹ Τσιγκρής, Α., «Βιασμός: το Αθέατο Έγκλημα», Αθήνα, 1996, σελ : XXXI

ΣΕΒΗ: -Λοιπόν πως θες να ξεκινήσουμε; Πες ότι εσύ νομίζεις και αν έχω οποιαδήποτε ερώτηση μου δίνεις την άδεια να στην θέσω.

ΘΥΜΑ: - Θα σου πω όλα τα γεγονότα με τη σειρά για να μπορέσεις και εσύ να έχεις μια ολοκληρωμένη ιστορία και άποψη. Γεννήθηκα σε επαρχιακή πόλη όπου μεγάλωσα σε ένα ευχάριστο γεμάτο αγάπη οικογενειακό περιβάλλον. Βέβαια σε αρκετά νεαρή ηλικία έχασα την μητέρα μου και μας μεγάλωνε η μητέρα της μαμάς μου και ο πατέρας μου. Ήμασταν 3 αδέρφια και εγώ ήμουν το μόνο κορίτσι. Ο πατέρας μου αν και στην αρχή ήταν πολύ στεναχωρημένος με την απώλεια της μαμάς μας γρήγορα βρήκε... πώς να το πω..τον παλιό του εαυτό;;; Όσο δηλαδή μπορούσε και μας μεγάλωνε με πολλή αγάπη.

Δεν μπορώ να πω ότι δεν μου έλειψε η μαμά μου αλλά ευτυχώς είχα μια οικογένεια, αδέρφια και φίλους να ξεχνιέμαι. Ήρθε λοιπόν ο καιρός που χρειάστηκε να πάω φροντιστήριο. Εκεί έκανε μάθημα ο κύριος...δεν ξέρω βέβαια αν του αξίζει ο χαρακτηρισμός αλλά τέλος πάντων, ο κύριος Τάδε. Ήταν ο μορφωμένος, ο αστείος καθηγητής που καταλάβαινε τους μαθητές και την νεολαία και βέβαια είχε την φήμη του καρδιοκατακτητή στο γυναικείο πληθυσμό. Πολλές κοπέλες να σου πω ότι ήταν ερωτευμένες μαζί του

Σ: - Εσύ είχες γοητευτεί, σου άρεσε;

Θ: - Μπα, δεν θα το έλεγα δεν με ένοιαζε αν ο καθηγητής μου ήταν ωραίος ήθελα να είναι καλός για να με βοηθήσει να περάσω στο πανεπιστήμιο. Εξάλλου τότε είχα και κάποιο δεσμό. Βέβαια για να είμαι και ειλικρινής ίσως λέω ίσως να είχα πει και εγώ σαν κοριτσάκι με τις φίλες μου ότι ήταν ωραίος, αλλά μέχρι εκεί τίποτα άλλο.

Όμως έτυχε να είμαι πολύ καλή στο μάθημά του και συνέχεια με παίνευε. Μέχρι και ένα εξάμηνο αφού κάναμε μάθημα δεν είχε δείξει κανένα δείγμα. Και που να υποψιαστώ και κάτι αφού όλοι έλεγαν ότι ήταν οικογενειάρχης άνθρωπος. Ξέρεις τα κλασσικά που λένε για όλους και μετά όλοι σοκάρονται αν βγει αλήτης. Όσπου άρχισαν τα πρώτα δείγματα. Να κάτι αθώα πειράγματα, τυχαία έπιανε το χέρι μου, μου

χαίδευε τα μαλλιά μέχρι και μασάζ μου έκανε μια φορά για να φύγει και καλά η ένταση. Τότε αποφάσισα να αλλάξω τμήμα και να μην πω τίποτα, δίνοντας τόπο στην οργή. Μετά από χιλιάδες συζητήσεις δικαιολογίες ψέματα κατάφερα να αλλάξω τμήμα και να ηρεμήσω. Άλλαξα δρόμος, την κυριολεξία, όταν τον έβλεπα, χαμήλωννα το βλέμμα και άλλες τέτοιες βλακείες λες και έφταιγα εγώ, ένοιωθα και ενοχές... Φαντάσου.

Σ: - Μα δεν έκανες κάτι εσύ, δεν τον προκάλεσες, Γιατί ένοιωθες ενοχές;

Θ: - Έλα μου ντε. Γιατί δεν ήξερα δεν με είχε ποτέ ενημερώσει κανείς για τέτοια θέματα. Για να σου συνεχίσω, λοιπόν, έφτασε ο καιρός που ξεκίνησε ο εφιάλτης μου. Έμεινε έγκυος η καθηγήτρια μας και ανέλαβε αυτός το τμήμα. Τότε άρχισα να υποφέρω. Γινόταν πιεστικός, έβρισκε πάντα την ευκαιρία να με στριμώχνει και να με ρωτά γιατί άλλαξα τμήμα, ότι είμαι ένα τίποτα. Ότι όλα αυτά τα έκανα για να τον προκαλέσω και δήθεν το έπαιζα δύσκολη. Κλείστηκα στον εαυτό μου, είχα νεύρα, πάθαινα κρίση πανικού όποτε ήταν να πάω στο φροντιστήριο. Μια μέρα , έτσι απλά, αποφάσισα να το αντιμετωπίσω.

Σ: - Τι έκανες δηλαδή; Τον κατήγγειλες;

Θ: - Όχι, δεν ήξερα αν θα μπορούσα να αποδείξω τίποτα. Περίμενα να με ξανά εκβιάσει ή να με στριμώξει πουθενά. Και έγινε. Του είπα απλά και ξεκάθαρα ότι δεν θέλω κάτι από αυτόν , δεν παίζω μαζί του και αν συνεχίσει θα τα πω όλα στο διευθυντή του φροντιστηρίου και θα φωνάξω. Με το ζόρι συγκρατήθηκε να μην με χαστουκίσει αλλά ευτυχώς σηκώθηκε και έφυγε.

Σ: - Άρα γλίτωσες;

Θ : - Αμ δε... Έτσι νόμιζα και εγώ η χαζή. Βλέπεις μετά από αυτό ξανά έγινε όπως παλιά. Χαμογελαστός, απόμακρός, τυπικός, με επαινούσε όποτε έκανα σωστά την άσκηση. Μια απλή σχέση μαθητή καθηγητή. Τίποτα παραπάνω. Καλύτερα και από τον πρώτο καιρό. Και ναι πριν με ρωτήσεις (με είδε που ετοιμαζόμουν να ρωτήσω κάτι), αρχικά δεν τον πίστευα, φοβόμουν ότι θα ξεσπάσει, θα με ξεφτιλίσει μπροστά στην

τάξη, θα με ταπεινώσει. Ξέρεις πως είναι να ζεις με αυτόν τον φόβο; (Είχε βρει την ερώτηση μου. Δεν είχα τι να απαντήσω και απλά κούνησα αρνητικά το κεφάλι μου). Πέρασε κανα δίμηνο έτσι. Ααα να σου πω βέβαια ότι οργιάζαν οι φήμες στους διαδρόμους από μαθήτριες που κοιμήθηκαν μαζί του αλλά έκλεινα τα αυτιά μου είχα βρει την ησυχία μου και τίποτα δεν με απασχολούσε. Στο σημείο αυτό να σου πω ότι ο ένας μου αδερφός είχε παντρευτεί και είχε φύγει και ο δίδυμος αδερφός μου ήταν φαντάρος, ενώ από κάτι μισόλογα του πατέρα μου είχα καταλάβει ότι είχε βρει μια σύντροφο.

Σ: - Και να φανταστώ ότι έχουν κάποια σχέση όλα αυτά με την εξέλιξη της ιστορίας;

Θ: - Ναι βέβαια, αρκετή και σημαντική. Λοιπόν θα σου πω για την ημέρα του βιασμού. Και μην σε εκπλήξει που το λέω με το όνομα του και δεν λέω, την «άτυχη μέρα», «τότε που έγινε», έμαθα να τα λέω με το όνομα τους όλα. Όπως σου είπα όλα είχαν γίνει όπως παλιά. Έτσι, ένα βράδυ μου ζήτησαν να μείνω με αυτόν και άλλες 5 κοπέλες να ετοιμάσουμε κάτι για μια γιορτή που θα γινόταν. Βρήκα μια δικαιολογία φυσικά και δεν έκατσα. Γκαντεμιά θα το πω γιατί δεν έχω άλλη εξήγηση αλλά επί 45' δεν πέρασε ούτε ένα λεωφορείο. Πήρα τηλέφωνο για ταξί αλλά κανένας δεν ήταν στην περιοχή. Έτσι ξεκίνησα με τα πόδια.

Σ: - Πως ένοιωθες;

Θ: - Φοβόμουν πολύ, είχα ένα κακό προαίσθημα αλλά νόμιζα ότι δεν ήταν τίποτα ότι κάθε κοπέλα όταν περπατά βράδυ το νοιώθει. Και ούτε κανείς γνωστός ή φίλος από το φροντιστήριο πήγαινε προς την κατεύθυνση την δική μου. Τότε σταμάτησε ένα αμάξι και άκουσα την φωνή του να μου λέει να με πάει σπίτι. Αρνήθηκα αμέσως, προτιμούσα να κάνω μια ώρα να φτάσω παρά να μπω στο αμάξι. Α δεν τηλεφώνησα στον πατέρα μου γιατί ήταν σε άλλη πόλη για δουλειά. Ξαφνικά άκουσα μια γυναικεία φωνή να με παρακαλάει να πάω μαζί τους γιατί έκανε κρύο. Γύρισα και είδα την γυναίκα του με το παιδί να κάθονται από πίσω. Πάλι αρνήθηκα ευγενικά αλλά όπως φαντάζεσαι μπήκα τελικά. Κάθισα μπροστά γιατί πίσω καθόταν αυτή με το παιδί. Από μια

συζήτηση που έκαναν κατάλαβα ότι η γυναίκα και το παιδί του πήγαιναν στην γιαγιά και τον παππού(έμεναν κοντά στο σπίτι της). Φτάνοντας λοιπόν ήξερα ότι το σπίτι μου ήταν κοντά και πήγα να κατέβω και καλά μην τον ταλαιπωρήσω. Δεν με άφησαν να κατέβω και ξεκίνησε αμέσως.

Σ: - Φοβόσουν;

Θ : - Αρχικά ναι, είχα παγώσει μετά από λίγο ήξερα ότι δεν θα γλίτωνα. Θα σου φανεί γελοίο αλλά μου ερχόντουσαν έντονες εικόνες από τα παιδικά μου χρόνια με τη μαμά μου. Και ενώ στο τέλος του δρόμου έβλεπα το σπίτι μου και άρχισα να ελπίζω εκείνος έστριψε επιτάχυνε και μου είπε «Τώρα να δούμε τι θα κάνεις βρώμα».(Είχα ερωτήσεις αλλά δεν την διέκοψα, τα μάτια της είχα βουρκώσει, και ένοιωθα μια παγωμάρα, σαν να τα ξαναζούσε μέσα στο μυαλό της πολύ έντονα).Εγώ άρχισα να κλαίω, να χτυπιέμαι γιατί παράλληλα με χαίδευε στα μπούτια. άνοιξα την πόρτα, αλήθεια σου λέω, προτίμησα να....να σκοτωθώ αλλά φρέναρε απότομα και χτύπησα μπροστά. Άρχισε να με βαρά όχι στο πρόσωπο γιατί όπως μου έλεγε ήμουν μια φοβητσιάρα πουτάνα και αν με χτύπαγε στη μούρη τότε θα αναγκαζόμουν να μιλήσω ενώ αν με χτύπαγε αλλού δεν θα έκανα και ούτε θα έλεγα τίποτα σε κανένα. Τον παρακάλαγα να σταματήσει, ότι δεν θα κάνω τίποτα και γέλασε βρίζοντας με πολύ άσχημα λόγια, με έφτυσε κιόλας. Δεν θέλω να τα θυμηθώ ή να τα πω (Της είπα ότι είναι δικαίωμα της και δεν έχω καμία απολύτως αντίρρηση). Μετά ανέβηκε από πάνω και άρχισε να με πιάνει παντού, μου είχε κλείσει το στόμα για να μην φωνάζω. Μόνο έκλαιγα γοερά. Αρχικά ήταν βίαιος στις κινήσεις του, όταν όμως μπήκε μέσα μου έγινε καλός. Με χαίδευε, με ρώταγε αν μου αρέσει και ότι όλα θα πάνε καλά αν είμαι καλό κορίτσι. Εγώ μόνο έκλαιγα, ήθελα να πεθάνω να σκάσω από το κλάμα αλλά δεν κουνιόμουν δεν έκανα κάτι μόνο περίμενα (Σε αυτό το σημείο, πραγματικά είχα αρχίσει να βουρκώνω ήθελα να φωνάξω λες και τα ζούσα εγώ, αλλά κρατήθηκα με νύχια και με δόντια να μην κάνω τίποτα, κανένα συναίσθημα. Το θύμαμίλαγε με κανονική ροή, χωρίς δισταγμό αλλά δεν έπαψε στιγμή που να μην κυλούν δάκρυα από τα μάτια της). Όμως δεν του άρεσε που δεν

ανταποκρινόμενοι και αφού μου είπε ότι θα με αγαπά και δεν απάντησα άρχισε πάλι να με δέρνει και για να με τιμωρήσει τελείωσε μέσα μου. Τότε ντύθηκε σαν κύριος, με χαίδεψε στα μαλλιά. Σήκωσε το τηλέφωνο πήρε τη γυναίκα του, μίλησε φυσιολογικά, μου είπε να ντυθώ και να μην κλαίω. Ντύθηκα μηχανικά και απλά καθόμουν. Ούτε θυμάμαι πότε έφτασα σπίτι. Με έσπρωξε να βγω αφού μου είπε ότι πέρασε υπέροχα και να κρατήσω το μυστικό μας σαν καλό κορίτσι που είμαι και σύρθηκα μέχρι πάνω.

Τόλμησα να την διακόψω και να την ρωτήσω : Τι έκανες μετά; Ένοιωθες τίποτα;

Θ: - Δεν ένοιωθα, ένα πτώμα ήμουν που έκλαιγε. Έκανα ντουζ τριβόμουν σαν μανιακή. Αυτό που βλέπεις στις ταινίες, που θέλουν να βγάλουν το δέρμα τους; Έτσι είναι. Σε σιχαίνεσαι, μυρίζεις το άρωμα του, νοιώθεις ακόμα το άγγιγμα τα πάντα. Τραγικό. Έμεινα κλεισμένη στο δωμάτιο δεν θυμάμαι για πόσο, δενμίλαγα και όταν δεν έκλαιγα απλά τραγούδαγα από μέσα μου ένα στίχο τραγουδιού ξανά και ξανά μέχρι να ξεχαστώ και να κοιμηθώ.

Σ: - *Οι δικοί σου δεν κατάλαβαν τίποτα; Δεν ανησύχησαν που δεν έτρωγες, που έκλαιγες;*

Θ: - Τις πρώτες ώρες δεν θυμάμαι τίποτα μετά το μπάνιο. Ευτυχώς ήταν βράδυ και κανείς δεν με ενόχλησε. Τρεις μέρες που έμεινα σπίτι προφάστηκα μια αρρώστια και δεν πήγα πουθενά.

Σ: - *Συγνώμη που σε διακόπτω αλλά επειδή , πώς να το πω, να τελείωσε μέσα σου δεν φοβήθηκες πιθανή εγκυμοσύνη ή να μην κολλήσεις τίποτα;*

Θ: - Το να κολλήσω όχι, άργησα να το σκεφτώ αλλά την εγκυμοσύνη ναι. Πήρα το χάπι της επόμενης μέρας σε λιγότερο από 5 ώρες από το βιασμό και έτσι ήλπιζα να μην μείνω έγκυος.

Σ: - *Και πως ξανά γύρισες στο σχολείο, μπορούσες να κοιτάξεις τον πατέρα σου, ένοιωθες ενοχές;*

Θ : - Αρχικά ένοιωθα βρώμικη και ένοχη. Ότι εγώ έφταιγα για όλα και μου άξιζε αφού μπήκα στο αμάξι του. Ήμουν υπεύθυνη για ότι έγινε και τιμωρήθηκα. Γύρισα, ένας Θεός ξέρει πως, πίσω στην καθημερινότητα. Έπαιρνα χάπια Βάλιουμ και υπνωτικά για να μένω ήρεμη να μην βλέπω όνειρα. Εκεί ένοιωσα να μου λείπει η μαμά μου. Αλλά δεν είχα άλλα δάκρυα, δεν είχα αισθήματα, δεν ήθελα ή δεν μπορούσα να νοιώσω. Όσο για τον πατέρα μου τον απέφευγα. Όχι να με κοιτά, ούτε στον ίδιο χώρο δεν ήθελα να είμαι. Δεν μπορούσα να με αγγίζει άντρας.

Σ : - *Δεν κατάλαβε τίποτα ο μπαμπάς σου; Γιατί από ότι μου είχες πει ήσασταν δεμένοι. Δεν ανησύχησε;*

Θ : - Δεν με ένοιαζε, ίσα-ίσα που χαιρόμουν να τον βλέπω να στεναχωριέται, να νοιώθει την απόρριψη μου. Εκείνη την περίοδο χαιρόμουν να πληγώνονται οι άλλοι, τους αντιμιλούσα, κάτι που παλιά δεν ήταν του χαρακτήρα μου.

Σ : - *Όλο αυτό ήταν μια άμυνα μήπως; Σκέφτηκες ότι ίσως να ήταν μια προσπάθεια να σε προσέξουν, να ενδιαφερθούν;*

Θ : - Τότε απλά το έκανα τώρα ξέρω ότι ήθελα μια απλή αφορμή να ξεσπάσω να τα πω. Ή ακόμα καλύτερα ευχόμουν ότι θα καταλάβαιναν χωρίς να πω τίποτα. Προσπαθούσα να με προσέξουν. Από μέσα μου ούρλιαζα και κανείς δεν με άκουγε, ένοιωθα μόνη και ας είχα δίπλα μου ανθρώπους.

Σ : - *Και με το φροντιστήριο τι έκανες; Δεν τον ξανά είδες αυτόν;*

Θ : - Την πρώτη βδομάδα και καλά ήμουν άρρωστη και δεν πήγα. Μετά έκανα κοπάνες και τελικά πήγα. Και μόνο που τον έβλεπα έτρεμα και ξαφνικά πάγωσα, άσπρισα και με την δικαιολογία ότι ζαλιζόμουν έφυγα. Τελικά είπα ότι θα ξεκινήσω ιδιαίτερα και δεν ξαναπήγα.

Σ : - *Δεν τον ξαναείδες;*

Θ : - Μια φορά νομίζω. Ήταν περιτριγυρισμένος από μαθητριούλες και κράταγε το παιδί του, χαμογελώντας χαρούμενος, ψάχνοντας την επόμενη γυναίκα που θα εξευτέλιζε. Θ α σε προλάβω και θα σου πω ότι

ένοιωθα μίσος θυμό αλλά ξανά ένοχη και έσκυφα το κεφάλι όταν με είδε και με κοίταξε με το χαμόγελο της αυταρέσκειας του νικητή.

Σ : - Στην αστυνομία γιατί δεν πήγες; Βέβαια δεν το είπες σε κανέναν αλλά δεν σκέφτηκες καθόλου να μην κλειστείς στον εαυτό σου και για εκδίκηση να τα πεις όλα;

Θ : - Όχι βέβαια. Ποτέ, ούτε λεπτό. Να τολμήσω να πω τι; Ότι με βίασαν Αφού έφταιγα. Ποιος θα καταλάβαινε. Αν και ποτέ δεν είχα πρόβλημα με την αστυνομία και πίστευα ότι μπορούσαν να βοηθήσουν και γενικά όσες φορές πήγα στο τμήμα για κάποιες υποχρεώσεις, ήταν πολύ ευγενικοί. Αλλά αν τολμούσα να πω κάτι τότε θα το μάθαιναν όλοι και θα ήμουν η συζήτηση σε κάθε σπίτι, η δακτυλοδεικτούμενη. Όχι ένοιωσα καλύτερα να με πνίγουν οι ενοχές μου γιατί το ήξερα μόνο εγώ παρά να το μάθουν όλοι.

Σ : - Από όσο ξέρω ΑΥΤΟΣ κλείστηκε φυλακή. Άρα σημαίνει ότι τελικά μίλησες. Πως έγινε αυτό; Πότε το πήρες απόφαση;

Θ : - Ξέσπασα. Επιτέλους. Και λέω επιτέλους αν και το όλο σκηνικό ήταν τραγικό. Σταδιακά χωρίς να το καταλάβω βυθιζόμουν στην απελπισία, την μοναξιά μου. Έχασα φίλους, δενμίλαγα σε κανέναν και όλο αυτόν τον πόνο που ένοιωθα τον προκαλούσα στους άλλους και ας είχε περάσει κοντά 1,5 μήνας. Το θέμα έφτασε στο απροχώρητο όταν... Θυμάσαι που σου είχα πει για την οικογένεια μου;

Σ : - Ναι, για τα 2 αδέρφια σου που ο ένας ήταν φαντάρος, ο άλλος παντρεμένος και ο πατέρας σου είχε βρει μια νέα σύντροφο.

Θ : - Ακριβώς. Βέβαια την γυναίκα αυτή δεν την είχα γνωρίσει και επειδή είχα χάσει πολλά επεισόδια από τη ζωή μου και της οικογένειας μου είχα ξεχάσει ότι είχαν φτάσει Χριστούγεννα. Ήμασταν όλοι μαζεμένοι, και ξέσπασε ο καβγάς. Αιτία; Δεν την θυμάμαι. Φώναζα, ούρλιαζα ξεφτίλησα τον πατέρα μου και εκείνος χαμήλωνε μόνο το κεφάλι. Όλοι σάστησαν και εγώ ξεσπώντας σε κλάματα έφυγα να κλειστό στο δωμάτιο μου.

Σ : - *Ναι αλλά τι σε παρακίνησε να μιλήσεις. Και σε ποιόν μίλησες; Αν ήταν δύσκολο στην αρχή, μετά γιατί να έγινε πιο εύκολο. Μήπως έπρεπε να βρεθεί ο κατάλληλος άνθρωπος να σου ανοίξει την καρδιά σου;*

Θ : - *Ακριβώς όπως το είπες. Ο κατάλληλος άνθρωπος, τη σωστή στιγμή αν και καθυστερημένα (εδώ για πρώτη φορά είδα να χαμογελάει, και πραγματικά φωτίστηκε τα πρόσωπό της). Μετά το ξέσπασμα μου μπήκε στο δωμάτιο μου η νέα σύντροφος του πατέρα μου και μόνο που κάθισε δίπλα μου και με χαϊδέψε, ξέσπασα. Τα είπα όλα, χωρίς να σταματήσω να πάρω ανάσα κλαίγοντας. Και με άκουσε χωρίς να με κρίνει, να με απαξιώσει, να μου δείξει το βλέμμα της ντροπής. Με άκουσε, αυτό ήθελα. Και αφού ολοκλήρωσα την ιστορία μου μίλησε. Ήρεμα, καθαρά. Δεν θα σου πω πολλά αλλά εκείνη την στιγμή ένοιωσα να βρήκα το φώς μου. Κατάλαβα ότι δεν έφταιγα εγώ, έπρεπε να είμαι δυνατή να τον καταγγείλω, να τιμωρηθεί. Εγώ ήμουν το θύμα, δεν έπρεπε να ντρέπομαι και για αυτό τόλμησα. Τον κατήγγειλα.*

Σ : - *Τον κατήγγειλες; Μπράβο. Πως όμως σου φέρθηκαν οι αστυνομικοί; Ένοιωσες να στιγματίζεσαι;*

Θ : - *Πλέον δεν με ένοιαζε. Ένοιωθα δυνατή και μου έφυγε ένα βάρος. Οι αστυνομικοί ήταν σχετικά καλοί, αν και ένοιωθα κάτι υπονοούμενα. Βέβαια αυτό άλλαξε όταν τον κατήγγειλε και άλλη κοπέλα για παρενόχληση. Δικαιώθηκα. Όσο αναφορά την κοινωνία, πρέπει να έγινα αντικείμενο σχολιασμού. Δεν ξέρω τι σκέφτονταν εγώ είχα βγει ξανά στη ζωή. Γελούσα, ξέρεις τι σημαίνει αυτό; Βρήκα τον εαυτό μου.*

Σ : - *Σε όλα αυτά σε στήριξε η οικογένεια σου; Σε κατάλαβε;*

Θ : - *Με αγκάλιασε, μου έδωσε και άλλη αγάπη και φυσικά δεν με έκανε να αισθανθώ ποτέ στιγματισμένη, ένοχη. Δεν θα ξεχάσω όμως ποτέ την τωρινή πλέον γυναίκα του πατέρα μου. Πάντα με στήριζε, ερχόταν μαζί μου στο τμήμα, στα δικαστήρια. Η μαμά μου όπως την λέω πλέον.*

Σ : - *Δεν θέλω να σε κουράσω αλλά έχω ακόμα κάποιες τελευταίες ερωτήσεις. Ποιος λόγος άλλος σε οδήγησε να τον καταγγείλεις πέρα της δικαιώσεως;*

Θ : - Ήθελα να τιμωρηθεί αλλά και να αποφευχθεί στο μέλλον μια νέα επίθεση, να προσπαθήσω να προστατεύσω τον εαυτό μου και άλλες κοπέλες.

Σ : - Στο δικαστήριο αυτός ο κύριος τι είπε; Βγήκε απόφαση; Ήταν εύκολη η συνάντησή σας;

Θ : - Καθόλου εύκολο. Πάλι φοβόμουν .Αλλά είχα δίπλα μου πολλούς ανθρώπους. Ακόμα και η πρώην γυναίκα του ήταν δίπλα μου γιατί ένοιωθε άσχημα που με άφησε εκείνο το βράδυ μαζί. Μήνες κράτησε η δίκη, ξέρεις από αναβολή σε αναβολή και όλα αυτά τα γνωστά που μας ταλαιπωρούν. Η τελική απόφαση ήταν 5 χρόνια γιατί τον βάραιναν και άλλες κατηγορίες. Από όσο ξέρω πάλι ζητά έφεση. Αλλά δεν με νοιάζει, βρήκα τους ρυθμούς μου, κάνω ότι ονειρευόμουν και με στήριξη από ψυχίατρο και μια ειδική ομάδα αλλά και την οικογένεια, μου στέκομαι στα πόδια μου.

Σ : - Ποια τα συναισθήματα σου για αυτόν;

Θ : - Λύπηση. Πραγματικά μετά το μίσος ,τον φόβο, την αηδία τον λυπήθηκα. Ήταν ένας άρρωστος που προσπαθούσε να μολύνει κ άλλους για να νοιώσει καλά. Έχασε τα πάντα.

Σ : - Εσύ όμως πως νοιώθεις τελικά; Το σκέφτεσαι καθόλου το όλο αυτό που έγινε ή απλά το κρατάς μέσα σου;

Θ : - Μμμμμ... Θες την αλήθεια; Το σκέφτομαι. Μην νομίζεις ότι επειδή τόλμησα να μιλήσω δεν φοβάμαι. Με ταλαιπώρησε όλο αυτό, κουράστηκα γιατί κράτησε χρόνια, πολλές δίκες, αναβολές αλλά εντάξει το παλεύω. Και τώρα έχω τις μαύρες μέρες μου, που φοβάμαι να βγω, ή νομίζω ότι με παρακολουθούν. Βλέπω εφιάλτες. Και να σου εξομολογηθώ και κάτι ακόμα; Έφυγα από τον τόπο μου γιατί όλα μου θύμιζαν το παρελθόν, άσε που τόλμησε να με απειλήσει κιόλας.

Σ : - Τι;:::;

Θ : - Ναι, ναι. Μου είπε ότι θα το μετανιώσω. Κοίτα πλέον ξέρω ότι ο κόσμος δεν αλλάζει. Βίωσα μια σκληρή πλευρά του αλλά ζω την ωραία

του πλέον. Πάντα θα υπάρχουν ανώμαλοι, άρρωστοι και επικίνδυνοι άνθρωποι, αν και δεν τους αξίζει ο χαρακτηρισμός άνθρωπος σε όσους κάνουν κάτι τόσο φριχτό και απεχθές σε μια γυναίκα , ένα παιδί, αλλά προσπαθώ να μετριάσω τον πόνο μου. Ξέρω ότι δύσκολα θα κλείσει η πληγή. Με ακούς ήρεμη αλλά μέσα μου βράζω δεν είναι εύκολο να μιλάς για αυτό. Πάντα θα πονά αλλά ανακουφίζει και με κάνει να συνειδητοποιώ ότι πάει, πέρασε.

Σ : - Θα ήθελα να σου πω ότι πραγματικά σε ευχαριστώ που μου έκανες μια τέτοια κατάθεση ψυχής, τόλμησες όχι μόνο να μιλήσεις αλλά και να θυμηθείς ξανά όλα αυτά. Δεν είναι εύκολο ούτε θα πω ότι σε καταλαβαίνω γιατί δεν περάσω από αυτή τη θέση, θα πω μόνο ότι πραγματικά χαίρομαι για εσένα και πιστεύω ή καλύτερα οραματίζομαι λιγότερες γυναίκες να βρεθούν στην ίδια θέση.

Θ : - Εγώ σε ευχαριστώ γιατί μιλώντας για το βιασμό το εξορκίζω και μπορεί μέσα από την ιστορία μου να υπάρξουν κοπέλες που θα το πολεμήσουν πιο γρήγορα από ότι εγώ.

Επειδή ήταν μια συζήτηση, δεν την θεωρώ συνέντευξη, γεμάτη ένταση, κλάμα και στιγμές συναισθηματικά φορτισμένες κλείσαμε με την απόφαση να βγούμε έξω μαζί για μια βόλτα στον κόσμο.

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

Μέσα από αυτή την συνέντευξη βγήκα μπερδεμένη. Ένας άνθρωπος με εμπιστεύτηκε, μου είπε κάτι τόσο προσωπικό και εγώ πέρα από τις ταινίες είδα πραγματικά τι βιώνει ένα θύμα βιασμού. Είναι δύσκολο στα λόγια όλοι λέμε ότι μπορούμε να αντιμετωπίσουμε το βιασμό. Πλέον σε μια σύγχρονη κοινωνία δεν υπάρχουν. Όμως τίποτα δεν είναι τόσο απλό. Κανείς δεν καταλαβαίνει τα θύματα γιατί δεν υπήρξαμε θύματα. Κ βασικό δεν χρειάζονται την λύτωση ή τον οίκτο μας, θέλουν να είμαστε δίπλα τους και να μην τα στιγματίζουμε και άλλο σαν κοινωνία. Και τα θύματα ζουν με το φόβο της απόρριψης από την κοινωνία και των ανθρώπων. Δεν χρειάζεται να τους το επιβεβαιώσουμε.

Βιασμός δεν είναι μόνο το στερεότυπο που όλοι έχουμε στο νου μας: Ότι έρχεται ένας άγνωστος σε ένα στενό δρομάκι αργά τη νύκτα και επιτίθεται σε μια κοπέλα που περπατάει μοναχή. Τυγχάνει βέβαια και αυτό, αλλά εξ' ίσου

συχνό φαινόμενο είναι ο βιασμός από κάποιο πρόσωπο που μας είναι ήδη γνωστό, είτε αυτό είναι κάποιος με τον οποίο έχουμε μια απλή γνωριμία, είτε κάποιος που νομίζαμε για καλό φίλο, είτε ακόμη κάποιος συγγενής. Αυτές είναι και οι περιπτώσεις στις οποίες τα πράγματα μπερδεύονται περισσότερο μέσα στον ψυχισμό της κοπέλας, διότι αρχίζουν να αναφύονται ερωτήματα όπως, “τελικά ποιον μπορώ να εμπιστευτώ;”, ή ακόμη “Στα αλήθεια υπήρξε θύμα βιασμού, ή μήπως αυτό που έγινε ήταν και με τη δική μου θέληση;” Ένα κριτήριο με το οποίο μπορεί κάποιος να βεβαιωθεί κατά πόσο αυτό που έγινε ήταν ή δεν ήταν βιασμός, είναι η παρουσία του φόβου. Μήπως εκείνη την ώρα υπήρξε κάποια εμφανής ή υπονοούμενη απειλή που μετέδωσε το συναίσθημα του φόβου και τη σκέψη “Αν αρνηθώ αυτό που ζητά τότε κινδυνεύω”; Αν υπήρχε αυτή η απειλή και αυτός ο φόβος τότε πρόκειται για βιασμό, έστω και αν δεν υπήρξε σωματική αντίσταση από την πλευρά της κοπέλας. Ακόμη και αν κατά τη διάρκεια του βιασμού η κοπέλα βίωσε απόλαυση, ούτε και τότε αλλάζει ο,τιδήποτε: Η απόλαυση είναι μια αυτόματη φυσιολογική αντίδραση του σώματος στο σεξουαλικό ερεθισμό, και ουδόλως μπορεί να θεωρηθεί ως απόδειξη συναίνεσης.

Είναι σημαντικό να μπορέσει η κοπέλα να δει ένα βιασμό για αυτό που ήταν, και όχι να πεισθεί να τον δει ως “απλά κάτι που έγινε”. Και αυτό, όχι μόνο για να οδηγηθεί ο ένοχος ενώπιον της δικαιοσύνης – είναι και αυτό μια δυνατότητα, αν η ίδια η κοπέλα επιλέξει να κάνει καταγγελία στην αστυνομία – αλλά επίσης ώστε να γίνουν ισχυρότερες οι αντιστάσεις της σε περίπτωση που κάτι ανάλογο προκύψει ξανά στο μέλλον: Αν σε αντίθετη περίπτωση η κοπέλα αποδεχθεί ως “φυσιολογικό και δικαιολογημένο” αυτό που έπαθε, τότε στο μέλλον κινδυνεύει να βρεθεί παγιδευμένη σε μια σειρά καταστάσεων, όπου κάποιος θα την εξουσιάζει με την απειλή χρήσης βίας.

Ο θυμός και η οργή είναι δυο απόλυτα κατανοητές και απόλυτα σεβαστές πρώτες αντιδράσεις στη συνειδητοποίηση ότι έχει προκύψει βιασμός. Με τον καιρό, ο θυμός αυτός είναι καλό να μετουσιωθεί σε δύναμη ψυχής, το δε ένοχο πρόσωπο να ξεχαστεί από τη μνήμη ώστε να πάψει να δηλητηριάζει τα συναισθήματα της κοπέλας με την ενθύμησή του.

Αν το ένοχο πρόσωπο ήταν κάποιος γνωστός, τον οποίον η κοπέλα εμπιστευόταν, τότε προκύπτει και το ζήτημα του ποιον μπορεί να εμπιστευτεί

στο μέλλον. Αν για κάποιο διάστημα χρόνου η κοπέλα θελήσει να κλειστεί στον εαυτό της, αυτό είναι απόλυτα κατανοητό, σιγά – σιγά όμως θα χρειαστεί να παλέψει και να νικήσει τους φόβους της ώστε να μπορέσει να εμπιστευτεί ξανά. Μετά από μια τέτοια εμπειρία, η κοπέλα θα έχει η ίδια αποκτήσει μια διαίσθηση σχετικά με το ποιοι άνθρωποι πιθανόν να είναι επικίνδυνοι, και είναι καλό αυτή τη διαίσθησή της να την ακούει.

Όλα αυτά γράφονται με την προσδοκία να γίνει μια πραγματική προσέγγιση στο θέμα του βιασμού από όλους τους κοινωνικούς παράγοντες και την αστυνομία ώστε να γίνονται πιο συχνές αναφορές θυμάτων-βιασμού και ένας αγώνας για την μείωση της βίας και την αύξηση του σεβασμού προς το πρόσωπο της γυναίκας και κάθε θύματος.²

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ

-Τσιγκρής, Α., «Βιασμός το Αθέατο έγκλημα», εκδ.: Σάκκουλα, Αθήνα, 1996

² Τσιγκρής, Α., « Βιασμός: Το Αθέατο Έγκλημα», Αθήνα, 1996, σελ: 473